

**CHƯƠNG 1995:
GẶP THẦN BÒ.**

Vào một đêm khuya vắng lặng tại trại tạm cư Pulau Galang ở Indonesia. Bên ngọn đèn dầu nhỏ, le lói, tôi ngồi một mình sau bếp đang soạn giáo án cho buổi đứng lớp hôm sau.

Thời gian ấy tôi dạy về môn hóa học cho Khối Giáo Dục Phổ Thông do Cao Ủy Liên Hiệp Quốc bảo trợ và dạy về các môn: Điện tử, Filmstrip, Nghệ thuật tìm kiếm việc làm, của trường dạy nghề do khối World Relief của Hoa Kỳ bảo trợ. Đêm ấy, đang ngồi soạn giáo án trong bếp của barrack, thì một nhóm 3, 4 người đàn ông vào xin tôi trị người em trai của họ bỗng dựng lên cơn như điên loạn, ai hỏi cũng không trả lời,... và hiện đang được đưa vào điều trị tại bệnh viện Galang 1. Nghe xong, tôi đứng dậy thay đồ và bảo những người đàn ông đó đi trước, tôi sẽ tới sau. Trước khi đi, tôi không quên gọi các em trẻ: Nguyễn Công Hoàn, Quách Thiêm, Cao Hải Toàn, Hùng.... mà thường ngày thích quây quần với tôi để cùng đi.

Ở trại tạm cư này, tôi được ban giám đốc các bệnh viện cho phép tôi được vào các bệnh viện để chữa trị bất kỳ lúc nào. Bởi vì trước đó tôi từng làm thông dịch viên cho các phái đoàn y tế của Liên Hiệp Quốc, hướng dẫn và trị bệnh cho nhiều thành viên và giám đốc các bệnh viện về châm cứu và Pháp Hộ Bệnh nên tôi được phép trợ giúp cho họ chữa trị người tỵ nạn bằng Đông Y và Pháp Hộ Bệnh của Vô Vi Quy Nguyên.

Lúc đó, trời đã khuya, trên đường đi đến bệnh viện, tôi bất chợt thấy một thanh niên trẻ đang thờ thẩn trên đường đi ngược chiều với hướng của tôi. Vừa đi, vừa nhai cỏ. Người thanh niên này bỗng dựng nhìn tôi một cách sợ sệt rồi cắm đầu bỏ chạy. Nguyễn Công Hoàn, người công giáo, một đệ tử thân cận của tôi, em nói lớn với mọi người:

- Nó nhìn ông Đạt mà sợ chạy, tức là có chuyện gì rồi!

Tôi bảo các em đi cùng rượt theo và bắt người thanh niên này lại. Cuối cùng, người thanh niên bị bắt trối gô lại và tôi bảo mang người này vào bệnh viện.

Trong phòng bệnh, người thanh niên này kêu rống như bò kêu vậy. Tôi bảo: “Im lặng! Im lặng!” Nhưng dường như người này không hiểu, chỉ kêu rồi trợn mắt nhìn tôi. Qua ánh mắt, tôi biết người này muốn nói với tôi một điều gì đó nhưng tôi không hiểu. Chàng ta kêu nhỏ nhẹ, tôi cũng không hiểu. Tôi cầm Ân Lệnh, cầu nguyện, rồi nhìn vào ánh mắt chàng ta phát ý:

- Vị có muốn tôi giúp không?

Vẫn ánh mắt van lơn nhìn tôi không trả lời. Tôi phát ý tiếp:

- Nếu vị muốn tôi giúp thì vị hãy bỏ núm cỏ trên tay của vị ra!

Tức thì chàng thanh niên mở bàn tay ra thả những cọng cỏ rơi xuống đất. Tôi phóng ý tiếp:

- Vị muốn tôi đưa đi tu phải không?

Chỉ ánh mắt van lơn làm câu trả lời. Tôi phóng ý:

- Nếu muốn tôi đưa đi thì nhả cỏ trong miệng ra!

Tức thì người này nhả cỏ ra. Tôi liền chú nguyện đưa phần lực này tu học. Sau này, được Đức Ngài giải thích, tôi biết đó là vị Thần Bò. Cũng từ cách nói chuyện với các con thú như vậy, sau này tôi áp dụng để nói chuyện với các con thú của tôi nuôi.

Tâm ý của mình phóng đến nó, mắt mình nhìn thẳng vào mắt của nó, nói chuyện với nó, nó sẽ hiểu được mình, kể cả phía của mình cũng vậy, mình cũng sẽ hiểu được nó.